

La lluna, la pruna

Els de la quinta del 69, tot i no recordar res del dia que l'home va arribar a la Lluna, hem viscut sempre amb l'estigma d'haver nascut l'any d'aquesta gesta i la sentim una mica nostra. El passat juliol va fer-ne 50 anys i és impossible que l'efemèride us hagi passat desapercebuda. Amb la sequera de notícies habitual de l'estiu, se n'ha parlat a tort i a dret en diaris, ràdios, televisions i xarxes socials. El record ha servit, per exemple, perquè les emissores de ràdio fessin sonar fins a l'avorriment (com a música de fons de la infinitat de reportatges que s'han dedicat a la commemoració) cançons com *Man of the Moon*, dels REM; *Walking on the Moon*, dels Police; *Space Oddity* o *Starman*, de David Bowie; a banda, és clar, d'himnes triomfals de ressonàncies èpiques. En els programes i reportatges especials que s'han dedicat a la conquesta lunar s'ha recordat la figura del pobre Michael Collins, aquell que passarà a la història per haver anat a la Lluna sense baixar de la nau; s'ha reproduït una vegada i una altra la coneguda frase de Neil Armstrong ("Un petit pas per a l'home, una gambada per a la humanitat"); o s'ha comentat el fet que el coronel Buzz Aldrin no havia de ser inicialment un dels astronautes de la missió Apollo XI. I, naturalment, també s'han

tornat a posar sobre la taula les teories conspiracionals negacionistes (tan fàcils de formular com de rebatre) segons les quals l'home no hi ha arribat mai, a la Lluna. N'hi ha que afirmen, fins i tot, que va ser ni més ni menys que Stanley Kubrick (que acabava de rodar *2001: Una odissea de l'espai*) qui va filmar l'arribada de l'home a la Lluna en un plató de cinema. Que s'hagin desmuntat de forma incontestable totes les teories sobre la conspiració, però, no les ha fet desaparèixer. Que no sortissin les estrelles a les fotos, que la bandera semblés que onejava, que no quedessin cràters sota els mòduls lunars... Tot ha estat desmentit pacientment per la NASA al llarg dels anys i, així i tot, sempre hi ha qui ho continua posant en dubte. No cal dir que internet ha proporcionat, els darrers anys, una plataforma impagable a les teories estrafo-làries d'alguns negacionistes, de la mateixa manera que també s'han difós, a través de la xarxa, teories tan còmiques com que la Terra és plana. Segurament, aquesta necessitat de posar-ho tot en dubte forma part de la mateixa naturalesa humana. Ens agrada especular amb la possibilitat que bona part del que ens expliquen sigui fals. Ens agrada pensar que, en realitat, existeixen els vampirs, o que els extraterrestres conviuen amb nosaltres però que a algun poder ocult no li interessa que ho sapiguem. Ens atrauen, les teories conspiranoiques. Però cal anar alerta i informar-se bé, perquè més d'un, intentant fer-se l'espavilat, acaba fent el ridícul.

